

LUKUPUUHIA

Aivan kuten Holmesin näkemys niin monen muunkin asian suhteen, myös hänen käsityksensä lomailusta on sangen erikoinen. Kaikkein tuorein esimerkki tästä asiasta ajoittuu viime kesään, jolloin hän päätti, että majaileminen puisessa tönössä maaseudulla edusti juuri sellaista ylellisyyttä, joka oli hänen makuunsa.

Holmesin palattua minä tiedustelin, oliko hän nauttinut oleskelustaan.

”Mitä enimmässä määrin”, hän vastasi. ”Se, että monet nyky maailman häiriötekijät suorastaan loistivat poissaolollaan, salli minun selvittää muutamia rikohistoriallisia tapauksia, jotka olivat vaivanneet minua. Ei ollut juoksevaa vettä saati sähkö- tai kaasulamppuja, eikä toden totta edes kunnollista petiä, vain pelkkä patja lattialla, ja se kaikki riitti vallan hyvin, jotta saatoin lukea ne tapausraportit, jotka olin ottanut mukaani.”

”Hyvänen aika”, minä parahdin. ”Eli ainoa valonlähteesikö oli tulisijan valkea? Tarkoitan siis niiden tapauskertomusten lukemista varten? Etköhän sinä päätenyt perin pohjin rasittamaan silmiäsi, vai kuinka?”

”Enhän toki ollenkaan. Itse asiassa minulta puuttuivat tyystin välineet edes syyttää moista tulta, enkä olisi sitä halunnutkaan. Öisin oli aivan riittävän kuuma ilman moista riesaa.”

Jos Holmesilla ei ollut sähkö- tai kaasulamppua eikä mitään välineitä saada tulta syttymään, miten hän kykeni ylipäänsä lukemaan?

KOLMEN JALAN KYSYMYS

”Satuin tässä tänään näkemään kolmijalkaisen aasin”, valistin Holmesia eräänä iltapäivänä. ”Meidän ohikulkijoiden keskuudessa toistelstiinkin vitsiä, että tuo ennen niin *uljas poni oli nyt rampa koni.*”

”Hyvin lystikästä”, Holmes totesi. ”Mutta minulla on esittää sinulle vielä parempi juttu. Satuin tänään näkemään jonkin sellaisen, jossa oli kolme jalkaa mutta ei yhtään varvasta, kaviota, sorkkaa, säärtä, pohjetta saati reittä. Osaatko kertoa minulle, mikä se oli?”

Todellakin – mikä se mahtoi olla?

ENSIMMÄINEN KIRJOITUSKONEPÄHKINÄ

”Watson”, Holmes sanoi, ”huomaat varmaan tuon kirjoituskoneen tuolla huoneen nurkassa? Sen saman, jolla sinulla on tapana kirjoittaa niitä tarunhohtoisia raporttejasi, jotka koskevat minun etsiväntointani?”

”Tottahan toki”, minä vastasin, ”joskin tahdon täsmentää jälleen kerran, ettei näissä minun raporteissani millään tavalla liioitella sinun suunnatonta kyvykkyyttäsi.”

”Oletko ikinä pohtinut, mikä mahtaa olla pisin yksittäinen sana, joka tuolla koneella on mahdollista kirjoittaa?”

Holmesin kysymys tuntui minusta sangen eriskummalliselta, kunnes hän heti kohta jatkoi:

”Minkä arvelisit olevan pisin perusmuodossaan oleva sana – yhdyssanat mukaan lukien – jonka voi kirjoittaa tuon masiinan ylimmällä kirjainrivistöllä? Eli sillä, johon kuuluvat kirjasimet Q, W, E, R, T, Y, U, I, O, P ja Å, jos mitä tahansa kirjainta saa käyttää niin monta kertaa kuin haluaa?”

Niinpä, minä aprikoin – mikä mahtaa olla pisin sana, jonka kykenin kirjoittamaan?

